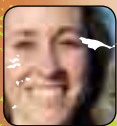

baptist.dk

◀ Nr. 4 ▶ 2009 ▶ 156. årgang ▶

Modbilleder – til et selvcentreret liv

Broen er bygget

– og Timoteus sætter punktum

[≡] Aimée Kjær [📷] Lone Møller-Hansen

Hvem er han, ham **Simon**? Han spiller en afgørende rolle i BiD for øjeblikket. Men hvad er hans baggrund? Hvad ser han udtrykt af håb for BiD? Han er en af de få, der har været med til alle de regionale møder og komité-mødet, og han er ikke »stået af ræset« og har ikke »noget i klemme«. Han giver bare sig selv i denne proces. Hvorfor?

Når aldersgennemsnittet er på den gode side af 50'erne – og hermed ikke et ondt ord om de trofaste tjeneste-helte iblandt os – men når nu hårmøden er tynd og grå, og det mest udbredte navn er Poul Erik, så falder det i øjnene, når 26-årige Simon roligt og tilbagelænet afbryder en diskussion i salen og tager mikrofonen for at opridse samtale-rammen: »Ja, det er alt sammen godt, men i aften taler vi om fremtiden!« Og der bliver lyttet. Fra det første regionale møde i Roskilde har det for Simon handlet om ejerskab. Ejerskab af menighederne, ejerskab af fællesskabet. Det skulle komme igennem samtalen. Det var alt, hvad Simon vidste, at han troede på, da han i december 2007 stod midt i en nagende tilskyndelse. Lærer-uddannelsen var med de to et halvt tilbagelagte år så godt som i mål. Alligevel var der noget, der helt tydeligt talte inden i ham med den helt enkle appel: »Følg mig«.

Guds stemme

Simon afbryder talestrømmen, smiler lidt for sig selv og fortsætter med en indskudt bemærkning: »Det var den tydeligste gudsoplevelse, jeg havde haft indtil da. Men jeg kan godt se i bakspejlet, at der godt nok har været mange i de seneste halvandet år, siden jeg blev involveret i forandringsprocessen.«

Det er sket så tilpas jævnligt, så Simon sågar kan tale om, »... måden Gud taler til mig på.« Og for de ekstra nysgerrige uddyber Simon, at det for ham er, når han er stille, beder og er åben. Det er helt særligt,

og efterhånden bliver det mere og mere tydeligt for Simon, hvad der er guds stemme. Han har somme tider prøvet, at gøre det modsatte af, hvad intuitionen sagde, dét, som i situationen forekom mest rationelt, men da gik det galt. Også nederlagene har dermed hjulpet Simon til at høre rigtigt.

Beslutningen blev truffet op til jul i 2007 med den konsekvens, at Simon afbrød lærer-studiet. Nu involverede Simon sig med hud og hår i dét, der for ham var at følge Jesus, nemlig at arbejde i overensstemmelse med sit kald til at bygge bro. Senere valgte han at skifte til sit nuværende studie i netop de ting på Roskilde universitet.

Timoteus inspirerer

Myndigheden blev etableret på trods af den unge alder en dag på vej ind på kontoret. Sammenlignet med resten af de mest aktive baptister, så er Simon jo en ren novice. Det gør måske ikke så meget, så længe man er enig og ikke stikker piben frem. Men det gjorde Simon. Det var i de indledende faser af projekt – forandringsprocessen, hvor han ikke helt syntes, at tilgangen var tilstrækkeligt nedefra-betonet. »Folket skal med, vi skal have ejerskab.« Alle ville naturligvis ejerskab – men i ar-

» Alligevel var der noget, der helt tydeligt talte inden i ham med den helt enkle appel: Følg mig. «

bejdsgruppen var man usikker på hvordan. Arbejdet på kontoret overlader desuden i sin form rigtig meget til selvstændighed og selv at tænke nye veje. Simon følte sig presset. En morgen på vej til arbejdet med rapporten om forandringsprocessen sendte Simons kone, Mie, en SMS med det helt rigtige bibelord i den helt rigtige timing: 1. Timoteus kap. 4, vers 12 (»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed.«). »Da vidste jeg, at selvom jeg er ung, så skal jeg tro på mig selv.«

Nu klinger symfonien igen

»På komité-mødet den sidste dag oplevede jeg meget stærkt, at min rolle i det hele er ved at være udspillet. Det var nøjagtig den samme fornemmelse, som da jeg to gange tidligere i mit liv har afsluttet opgaver, hvor det på sin helt distinkte måde blev klart, at nu var det tid til at sætte punktum og tid til snart at fase ud. Vi er blevet en symfoni af instrumenter, der igen spiller sammen. Og det har man ikke med nogen som helst afstemning eller regler og strukturer kunnet stemme sig til. Min rolle er udlevet, for ejerskabet er overleveret til menighederne, som er dem, der har det sande mandat.« ■

» Vi er blevet en symfoni af instrumenter, der igen spiller sammen. Og det har man ikke med nogen som helst afstemning eller regler og strukturer kunnet stemme sig til. «

Fakta | Simon

Simon er 26 år. Gift med Mie. De er medlemmer af Roskilde Baptistkirke. Simon er vokset op i Silkeborg Baptistkirke. Han har en årelang baggrund i organisationsarbejdet. Sidder pt. i Spejderhjælpens bestyrelse. Han har i mange år været en del af Kibera-projektet, og var senere leder for det i ca. tre år. Han er årgang '99 fra Tølløse Efterskole og var dengang med i en berømt fire-bande som kaldte sig DSB – De skøre baptister. Med humor og grænseoverskridelse organiserede de ballade i den harmløse drengestregs-facon.

Nr. 4 – 2009

- 2 Broen er bygget**
– portræt af en frontkæmper bag forandringsprocessen
Af Aimée Kjær
- 5 Døråbningen er drømmenes sted**
– leder
Af Hanne Kiel
- 6 Det er discipelskab**
– om at give noget af sig selv
Af Michael Møller-Hansen
- 9 Baptister som modbillede og forbillede**
– 400 års dagen for de første europæiske baptister
Af Bent Hylleberg
- 10 Samtale og tillid**
– hvor er vi i forandringsprocessen?
Af Lone Møller-Hansen og Aimée Kjær
- 12 Hvis Jesus flyttede ind**
– en personlig udfordring at have Jesus som gæst
Af Ole Jørgensen
- 14 Kristne menigheder og deres forhold til samfundet**
– forskning i dansk kirkeliv på SALT
Af Bent Hylleberg
- 16 Central placering med mange muligheder**
– stafetten er nået til Odense
Af Bjarne Willer
- 17 40 år i BaptistKirkens tjeneste**
– bag om Bent Hylleberg
Af Lone Møller-Hansen
- 18 Foran en åben dør – en vandring i forandring**
– optakt til sommerens missionsstævne
Af Dorthe Kornholt
- 20 Jeg kommer let til at blande mig i for meget**
– mit livs historie – Hanna Kristensen
Af Signe Lund Sørensen
- 23 Mest mulig ud af mindst muligt**
– om en aktiv spejdertjeneste
Af Lone Møller-Hansen
- 24 Glimt**
– en borgmester og en redaktionssekretær
Af Lone Møller-Hansen
- 25 Døbte og døde**
- 26 Kirker med flere formål**
– kirkebyggeri i Burundi og dens funktion
Af Ole Emming og Bente Jensen
- 28 Klare øjne efter et mindre forbrug**
– resultatet af projekt Forbrug – brug for
Af Bente Jensen
- 29 Når tiden er til gode oplevelser**
– inspiration til sommerferien
Af Esther Kvist og Anni Bjerg
- 30 Lyden af vækkelsessalmer**
– aftryk og udtryk før og nu
Af Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen
- 32 »Heksen« er født frelst i et godt baptisthjem**
– modbillede til forbruger-kulturen
Af Lone Møller-Hansen
- 34 Større spændvidde**
– på tværs af kirkeskel
Af Alice Sprotte
- 36 Meningen**
– en øvelse i mødet med andre mennesker
Af Henrik Kristiansen

Støt baptist.dk

Du er forhåbentlig glad for det blad, du sidder med i hænderne. Altså generelt for at få bladet ind af døren otte gange om året, for information og inspiration ...

En ny læser, Marianne Pedersen fra Nørre Nissum, synes godt om baptist.dk: »Det er gratis, hvilket gør det lettere at prøve sig frem. Det er moderne og handy, så man kan tage det med for at læse i bilen.« Og så har hendes 18-årige datter hevet det til sig og sagt: »Hov, det skal jeg lige se«.

Da vi for halvandet år siden sprang ud i at sende bladet ud til alle baptister, var det fordi vi også synes, at dét er mission. Det var et skridt i tro – at pengene ville komme ind. I alt koster det godt en halv mio. kr. om året at producere og sende ud til i alt 3300 husstande.

Der er kommet ca. 330.000 kr. ind allerede! Men bladet produceres kun så længe, der er penge til det. Derfor betyder det noget, at det er NU, du vælger at give en gave til baptist.dk, så du også får f.eks. blad nummer 7, som vil handle om miljø og tro – i anledning af klimatopmødet i november.

Døråbningen er drømmenes sted

 Ole Steen Pedersen Hanne Kiel

Stående i den åbne dør ligger fremtiden foran os, men vi vælger selv, om vi vil træde ind i den, eller vi vil blive stående som drømmende tilskuere. Bliver vi stående, risikerer vi ingenting – bortset fra at få fingrene i klemme, hvis vinden blæser døren i.

Mens livet går os forbi

Det kan synes risikofrit at blive stående. I døråbningens relative sikkerhed kan vi vente på, at fremtiden bliver til nutid, til virkelighed, til fortid, til tabte muligheder – alt mens vi begræder, at fortiden er forbi, og nutiden ikke er mage til.

Men fortiden er uigenkaldeligt forbi, og den baptistiske enhedskultur, hvor et helt menneskeliv blev levet afgrænset af menighedens rammer er nu historie. Vi er trådt ud af baptistmenighedens parcelhus, og enhedskulturen lader sig ikke

genoplive. Heldigvis – for i nutiden er den irrelevant og nytteløs.

Et skridt ad gangen

Vi kan også vælge at give slip på dørkarmens afstivning, tage den åbne dørs muligheder på os og vandre ud i mulighedernes virkelighed. Vi kan gå ind i fremtiden, gøre den til vores virkelighed og udnytte dens muligheder. Det kan synes usikkert og opleves utrygt, men kun ved at vandre mod fremtidens muligheder kan vi leve i nutiden.

Som kirke er vi kaldet til at leve i nutiden, for kun i nutiden kan vi gøre Guds kærlighed til vedkommende virkelighed. Der er ikke nogen, der kaldes til at elske det, der er forbi. Udfordringen er at elske nutidens mennesker og være relevant kirke i virkelighedens samfund.

Selvom fremtiden forekommer os aldrig så utryg, er den kristne virkelighed, at vi

ikke selv skal finde vej gennem landskabet. Der er allerede trådt en sti til os, for vi er ikke pionerer, men efterfølgere. Vi er kaldet til at gå i hælene på Jesus Kristus. Det betyder, at også lige nu har han trådt stien op.

Spørgsmålet er, om vi tør træde ind på den?

God sommer!

»» Vi er trådt ud af baptistmenighedens parcelhus ««

DET er **discipelskab!**

[E] Michael Møller-Hansen [B] Rune Lundø

»» Jeg husker, at jeg tænkte: Hvis det her er kirke, så vil jeg være en del af det. ««

Stephen Sandoval er oprindeligt amerikaner, men en tur til Danmark i 1998 ændrede hans kald. »Modsat mange af de andre amerikanere følte jeg bare, at jeg passede ind her. Selvom jeg ikke havde noget missionssprog som sådan, oplevede jeg et kald til at være her«, fortæller Stephen. »Jeg har et hjerte for at udfylde nogle af de huller, der findes i den danske kirke. Jeg vil undervise med mit liv, og jeg vil se de liv, jeg underviser, blive forandrede og være til forandring for andre. Det er for mig discipelskab!«

»» Det her var kristne, der rent faktisk delte deres liv med andre. De åbnede deres hjem, fyldte deres køleskab og gav rum for fællesskab. ««

»I udkanten af Chicago, hvor jeg voksede op, stødte jeg som teenager ind i det her fællesskab omkring en musikcafé. Hvad der fangede mig var, at det var helt åbent. De mennesker, der startede caféen, havde et stort hus i et rigt kvarter, og de lod alle - hvem som helst - hænge ud, spise og sove der. Det her var kristne, der rent faktisk delte deres liv med andre. De åbnede deres hjem, fyldte deres køleskab og gav rum for fællesskab. Jeg blev ikke sådan bare kristen. Først blev jeg en del af fællesskabet. De fortalte mig ikke, hvad jeg skulle og ikke skulle gøre, de elskede mig bare, gav mig en familie, lod mig være der, hvis jeg havde brug for det. Og det plantede en længsel efter at gøre Guds vilje, og min livsstil ændredes ud af det. Jeg husker, at jeg tænkte: Hvis det her er kirke, så vil jeg være en del af det.«

Sådan startede Stephens kærlighed til kirken: Et fællesskab, der brænder for de udstødte og deler liv med andre. I dag er han leder af undervisningen på den fællesskirkelige bibelskole ID (Identitet og Discipelskab) i København.

Teologi og discipelskab følges ad

»Jeg havde en passion for at komme til Danmark og begyndte at læse på Masters Commission (en bibelskole) i København. Midt i al undervisningen om discipel-

skab fik jeg lyst til at studere teologi. Jeg oplevede et stort hul i kirken, der burde udfyldes med mere uddannelse til også almindelige menighedsmedlemmer. Efter to år i København blev jeg gift med Dawn, der indtil da havde boet i USA, og 13 dage senere flyttede vi til Bruxelles, hvor jeg begyndte at læse teologi. Det er lidt sjovt, for mens jeg læste teologi, fik jeg en længsel efter discipelskab. De to ting bliver nødt til at følges ad! De unge mennesker i såvel Bruxelles som København længes efter at se, hvordan deres lærere lever, men det sker bare ikke! Der er en længsel i vores generation efter mere end bare ord. Jeg vil ikke bare undervise, jeg vil undervise med mit liv, og jeg vil se liv blive forandrede og være en forandring for andre«, fortæller Stephen.

Manglende samarbejde

Samtidig med at Stephen brænder for kirken i Danmark, oplever han også kirkenes fejl og mangler på nærmeste hold.

»Det første problem, jeg oplevede, var, at der ikke er samarbejde nok på tværs af kirkeskel. Det drejer sig altså i Danmark om 2% af befolkningen, der er aktivt involverede i kirke! Jesus siger, at »når I

elsker hinanden, vil alle kunne se, at I er mine disciple« (Johannes Evangeliet kap. 13, vers 35), men hvis vi ikke lever det i praksis, hvad har vi så at tilbyde folk? Det bliver bedre, og jeg ser vores generation være mindre defineret af kirkeretning, men vi mangler undervisning, og det er et stort problem.«

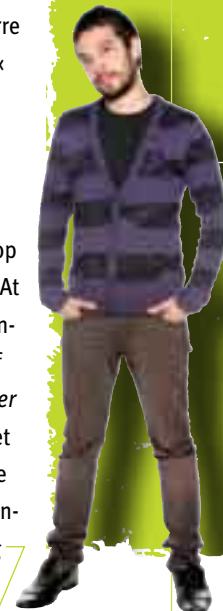
... og janteloven

»Samtidig ser jeg janteloven som den primære barriere, der holder os fra at leve i ægte discipelskab. Det er udbredt i hele Danmark, men kirkerne gør det endnu værre ved at sætte et »gudssprog« på det: »Du skal gøre det og det for at fortjene Guds kærlighed. Du er ikke god nok.« Der skabes en falsk ydmyghed. Men det er netop budskabet i Guds historie: At Hans folk *kan* være en forandring for verden på trods af vores fejl og mangler, at vi er Guds krop på jorden. Og det er et smukt – men desværre også negligeret faktum. Dan- skere er materialistiske, og

Fakta | Stephen Sandoval

Stephen Sandoval er 26 år, født i USA og gift med

Dawn med hvem han har datteren Hope.

DET er **discipelskab!**

jeg ved det lyder sjovt, når det kommer fra en amerikaner, men det er materialisme på en anden måde – mere individualistisk. Og hvis vi lukker dette ind i kirken og lader det forme os som fællesskab, så klarer vi den ikke. Men hvis vi forstår vores historie, kan

vi være de gode nyheder for Danmark. Og Danmark har brug for denne forandring.«

Giv noget af dig selv

»Endnu en barriere er at sige til hinanden: »Jeg har brug for dig«, hvilket er utroligt bibelsk, men desværre ikke særligt vestligt, hverken dansk eller amerikansk. Vi har en tendens til at understrege hinandens fejl, og så går vi glip af alt det gode, den anden kan tilbyde. Hvis der er én ting, Jesus gør og opfordrer os til at gøre, så er det at give af sig selv og åbne op. Vi har brug for at dele liv og sætte det i centrum. Jeg tror, at cellegrupper spiller en hovedrolle i at dele liv. Svaret er i hvert fald ikke gudstjeneste søndag formiddag. Forandring sker ikke uden et fællesskab, hvor vi tjener, og et fællesskab, der tjener os. Det er nogle af de ting, vi som kirke har glemt hen ad vejen: Forpligtigelse, passion, fællesskab og offervillighed. Det er testamenternes åndedrag! Vi lader det stoppe os ved selv de mindste forhindringer. Vi vil ikke have, at folk prædiker for os, og vi vil ikke udfordre andre mennesker, fordi de

så vil udfordre os. Hvor er forandringen og discipelskabet i det?«

Forandring indefra

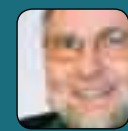
»Hvis vi vil denne forandring, så er det vigtigt, at vi uddanner andre end præster, men også de enkelte medlemmer af menigheden.« Det er det, der er selve idéen med den tværkirkelige bibelskole ID i København – at uddanne kirken indefra. »Vi taler om kirken på tværs af kirkeskel, så der dannes et netværk med en fælles forståelse, et fælles sprog, en fælles teologi og en fælles historie«, fortsætter Stephen. Og netop det er kernen i Stephens mission: At bygge op i stedet for bare at kritisere. »Det er altid meget let at være kritisk og se alle problemerne, men det er bare en god undskyldning for ikke at gøre noget. Det skaber med garanti ikke forandring. Når vi opdager, at noget ikke fungerer, så stil i stedet spørgsmålet: Hvordan kan det være? Og handl på det.« ■

Fakta | ID

ID er en tværkirkelig bibelskole med fokus på Identitet og Discipelskab. Skolen startede i efteråret 2008, og består af en række frikirker i og omkring København, heriblandt Amagerbro Frikirke, Roskilde Baptistmenighed, re:gen, Netværkskirken m.fl. Der findes to linjer: *ID Classic*, hvor der i et semester undervises to dage ugentligt, og *ID Light*, hvor undervisningen løber over otte mandage. For yderligere info se: www.idcommunity.dk

» Jeg vil ikke bare undervise, jeg vil undervise med mit liv, og jeg vil se liv blive forandrede og være en

forandring for andre. <<

Baptister som modbillede og forbillede

– gælder det også i dag?

[📄] Amsterdam 400 arkiv [☰] Bent Hylleberg

I juli fejrer kristne fra hele verden i Amsterdam, at det er 400 år siden, de første baptister lod sig døbe her. De var engelske baptister, der var flygtet til Holland, hvor de nu fejrede gudstjeneste i et bageri. Læs den spændende historie her – og tænk over, om det samme gælder i dag.

Engelske flygtninge, der levede i Amsterdam, stiftede i 1609 den første baptistmenighed. Mens de planlagde gudstjenesten, fik de det problem, at ingen af dem var døbt som troende. De var alle døbt som spæde i den engelske statskirke. Lederen, John Smyth, foreslog derfor, at han først døbte sig selv, hvorpå han ville døbe de andre med den kristne dåb.

Det blev et modbillede på de fleste kirkelige fællesskaber i 1609. Hjemme i England skulle alle tilhøre Den engelske Kirke, hvorfor man blev døbt som spæd. Hvis forældrene opponerede, fik de bøder, pisk eller blev sat i fængsel. Derfor befandt disse kristne sig nu i Holland, hvor friheden var større. Og nu havde et bibelstudium overbevist dem om, at de burde døbes på deres personlige tro på Jesus som livets Herre.

De tidlige baptister samledes i 1609 til gudstjeneste i bageriet i Bakkerstraat.

Hjem til England

Hjemlængsel fik i 1612 en gruppe fra menigheden på ti, anført af Thomas Helwys, til at vende tilbage til England. Nær London plantede de her den første baptistkirke på engelsk jord. Samme år udgav nævnte Thomas Helwys det første skrift i England, der forsvarede religiøs frihed for alle. Han sendte det til kongen, idet han præciserede, at ingen konge – eller regering – har ret eller magt til at kontrollere folks religiøse overbevisning. Men i stedet må enhver – ligegyldig, hvilken religiøs overbevisning man har – indrømmes frihed til at tænke, tro og handle efter sin samvittighed.

Helwys krævede også, at enhver kristen og kristne menigheder altid må tolke de bibelske skrifter uafhængig af præsteskabet – i modsat fald fastholdt kongen sit folk i »religiøs elendighed«. Som så ofte før og senere blev religionsfrihedens forkæm-

per sat i fængsel, hvor Helwys døde, inden året var omme. Men baptismen var plantet – uudryddeligt – i England, hvorfra den bredte sig efter 1621 til Amerika. Og 200 år senere opstod den igen på det europæiske fastland, hvor modstanden varede længst – i Danmark helt til 1849.

Mod strømmen?

Igennem de 400 år, der nu fejres, har baptister, hvor de har været tro mod deres egne rødder, altid forsvaret religionsfriheden – både for den enkelte borger og for alle religiøse grupper i et samfund. Også for dem, der mener det stik modsatte. Blandt baptister opstod overbevisningen om frihed og lighed ikke i oplysningstiden, men den er dikteret af deres læsning og fortolkning af Jesu budskab. Er baptister mon stadig en modkultur mod de kræfter, der i dag vil beskære religionsfriheden – også når det sker i Europa overfor især islam?

Læs mere på: www.baptisthistory.org/celebrating400years.htm ■

Kirken ved siden af byens torv er i dag et museum. Det formodes at John Smyth er begravet her.

Samtale og tillid frem for kritik

[] [] Lone Møller-Hansen

De færreste var helt overbeviste om, at BaptistKirken klarede krisen. Men da 65 baptister mødtes en lang weekend i Rebild i april forenedes alle gode kræfter og de oplevede, at Helligånden også var med.

Et vendepunkt!

Dynamisk arbejdede Missionskomiteen sammen med Fremtidsudvalget, som fem regionale møder tre uger tidligere havde udpeget til at bære processen videre. Missionskomiteen (en repræsentant for hver baptistmenighed og landsorganisation) måtte indrømme, at for mange gange har de taget beslutninger, som menighederne ikke havde ejerskab til. Nu skal samtale og tillid råde frem for kritik og kontrol.

»Skal det fungere anderledes end tidligere, handler det om en *sindelagsændring*«, sagde Søren P. Grarup i Rebild.

»Samtalen skal være et *mulighedsrum*«, som Simon Skårhøj kaldte det.

Er krisen ovre?

I Århus blev den gode stemning cementeret i nye vedtægter. Den nye struktur indebærer, at Missionskomiteen bliver nedlagt. Opgaverne fordeles på den nye ledelse og Landskonferencens samlinger. De faste udvalg bliver nedlagt. De opgaver, som menighederne beslutter sig for i fællesskab, løses i ad-hoc udvalg, hvor menighederne har hovedansvaret for processen.

»Den vigtigste opgave er ikke løst endnu, nemlig at få valgt en fremtidig ledelse med vægt på åndelig fokus, visionære og strategiske tanker, handlekraft og bred opbakning. Ledelsen skal have råderum under ansvar«, sagde formand for Fremtidsudvalget, Mogens Andersen i Århus. Udvalget høstede i øvrigt stor taknemmelighed for deres hurtige og kompetente arbejde.

Ledelsen bliver en formand og fire medlemmer. Til forskel fra tidligere skal de fire ikke samtidig være formænd for faste udvalg (hidtil International Mission, Hjem-

Tidslinie

	Dec 2008	2009 uge 14	17.-19. april	13. Maj	24. Maj
	Missionsrådet sætter den planlagte forandringsproces i stå	5 regionale møder: 10 personer valgt = Fremtidsudvalget	Missionskomite møde i Rebild	Nye vedtægter sendes ud	Ekstra MK-møde 1. behandling af vedtægter

og kontrol

memission, Økonomi og Kommunikation). Måske er krisen ovre. Men så skal den begejstring, som har kendetegnet forårets proces, vise sig i øgede ressourcer til fællesskabet – i form af frivillige nok til at løfte de fælles beslutninger og den nødvendige økonomi, så det ikke er penge, man hele tiden skal tale om.

Næste samtale-etape er på Missionsstævnet i Mariager i uge 30. ■

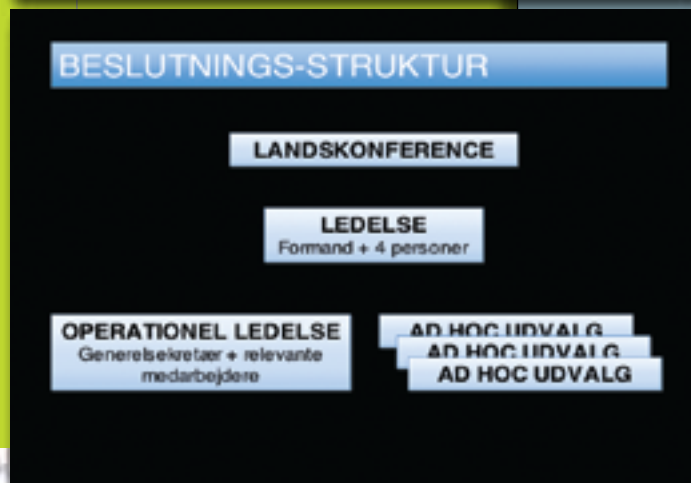
Følg med i den aktuelle udvikling på www.fremtid.info

Fra organisation til organisme

Efter Missionskomiteens omvæltende møde i Rebild i april er der arbejdet intenst i fremtidsudvalget og i menighederne. Håbet er, at en nedlæggelse af Missionskomiteen og flere møder med flere deltagere – blandt andet regionale møder – vil øge nærheden i og ejerskabet til BaptistKirken. Men det kræver en regulær omvendelse at gå fra organisation til organisme. For vi skal forstå, at demokrati i et kristent fællesskab er, når samtalen og ikke stemmesedlen afgør beslutningerne. ■

Læs mere på www.fremtid.info

5. Juni	22. juli
frist for navne til ny ledelse	Missionsdrøftelse 2. behandling af vedtægter Landskonference Valg af ny ledelse

Hvis Jesus flyttede ind

[☰] Ole Jørgensen [📷] Kasper Klarskov, collage: Ole Steen Pedersen

Læs her tidligere generalsekretær, Ole Jørgensens, drøm eller mareridt om, hvad der skete, da Jesus besluttede sig for at flytte ind hos ham.

Jeg drømte engang, at det en aften ringede på døren. Da jeg åbnede, stod Jesus udenfor. Hvad siger man så? Kom endelig indenfor! Lad som du er hjemme! Vil du have kaffe eller hellere te? Det er ikke så let at klare den slags uforudsete situationer. Han slog sig ned, og bortset fra min forlegenhed i begyndelsen blev samtalen hurtigt mere fri og væsentligere end kaffe eller te.

Da han efter nogle timer ikke gjorde mine til at gå igen, blev jeg igen forlegen. Hvad havde han egentlig tænkt sig? Jeg spurgte, om han ville overnatte, og han sagde ja tak. Det var ikke et problem at rede en seng, finde håndklæde, tandbørste eller noget tøj. Men hvordan slutter man sådan en aften? Han løste den lidt spændte stemning med at sige »godnat og tak for i aften – fred være med jer!« Det kunne vi nok have brug for.

Flere uventede gæster

Da han næste morgen ikke gjorde tegn til at skulle af sted, og vi skulle ud af døren på arbejde, (jeg havde flere aftaler og måtte

ind at sørge for, at tingene gik rigtigt til i kirken uafhængig af besøget, man er vel pligtopfyldende) spurgte jeg, om han ville blive? Det ville han gerne. Han ville se sig lidt om i byen, sagde han. Det var noget af en lettelse at komme ud ad døren.

Vi var spændte på at komme hjem, men hvilket syn der mødte os! Sutterne nede fra torvet, og de, der plejede at holde til ved Promenaden og på bænkene nede ved Netto, var der alle sammen. Heldigvis var det godt vejr, så de sad eller lå ude i haven – de havde fundet havemøblerne frem – også hynderne, men vi sagde ingenting.

Da vi kom hjem næste dag, var et stort antal af de mentalt retarderede også kommet. Og selvfølgelig en hel del nysgerrige børn og andre, der godt ville se, hvad der foregik. Lige som jeg kom ind, ringede telefonen. Det var naboen, der følte sig meget generet af tilråb fra en del af vore gæster. Jeg sagde selvfølgelig, at de ikke var farlige, men jeg ved ikke, om jeg selv rigtigt troede på det. De næste par dage kom der bare flere og flere – rygtet gik jo mellem Jesus' nye venner. Men hans venner var vel også mine?!

Jesus måtte flytte

Vi havde i de forløbne dage delt, hvad vi havde i fryseren, og købt lidt ekstra ind,

men vi kunne jo ikke blive ved. Dagen efter fik vi yderligere vrøvl med beboerne på vejen, der følte sig generet af den nye situation. Efter en uge havde Grundejerforeningen foretaget en underskriftindsamling, hvor de krævede, at dette måtte høre op. Huspriserne, ikke bare på vejen, men i hele området, begyndte at falde, og det var usikkert at bo i området.

Da jeg prøvede at snakke med Jesus om det, kunne han ikke forstå det. En samlet snak med Grundejerforeningen hjalp heller ikke. Jesus kunne godt se mit problem – det er ikke let at blive angrebet på sin anseelse og økonomi. Han havde stødt på det før, sagde han. Derfor nåede vi frem til, at det måtte være løsningen, at han tilbød at flytte ind og arbejde i kirken.

Kirkens renomé på spil

Det var ikke let at være menighedsråd, men ligefrem at sige til Jesus, at han ikke var velkommen i kirken, det kunne man ikke få sig til. Jeg havde måske ikke tydeligt nok fortalt om de problemer, hans ophold hos os havde medført, men mere understreget missionsmulighederne for menigheden.

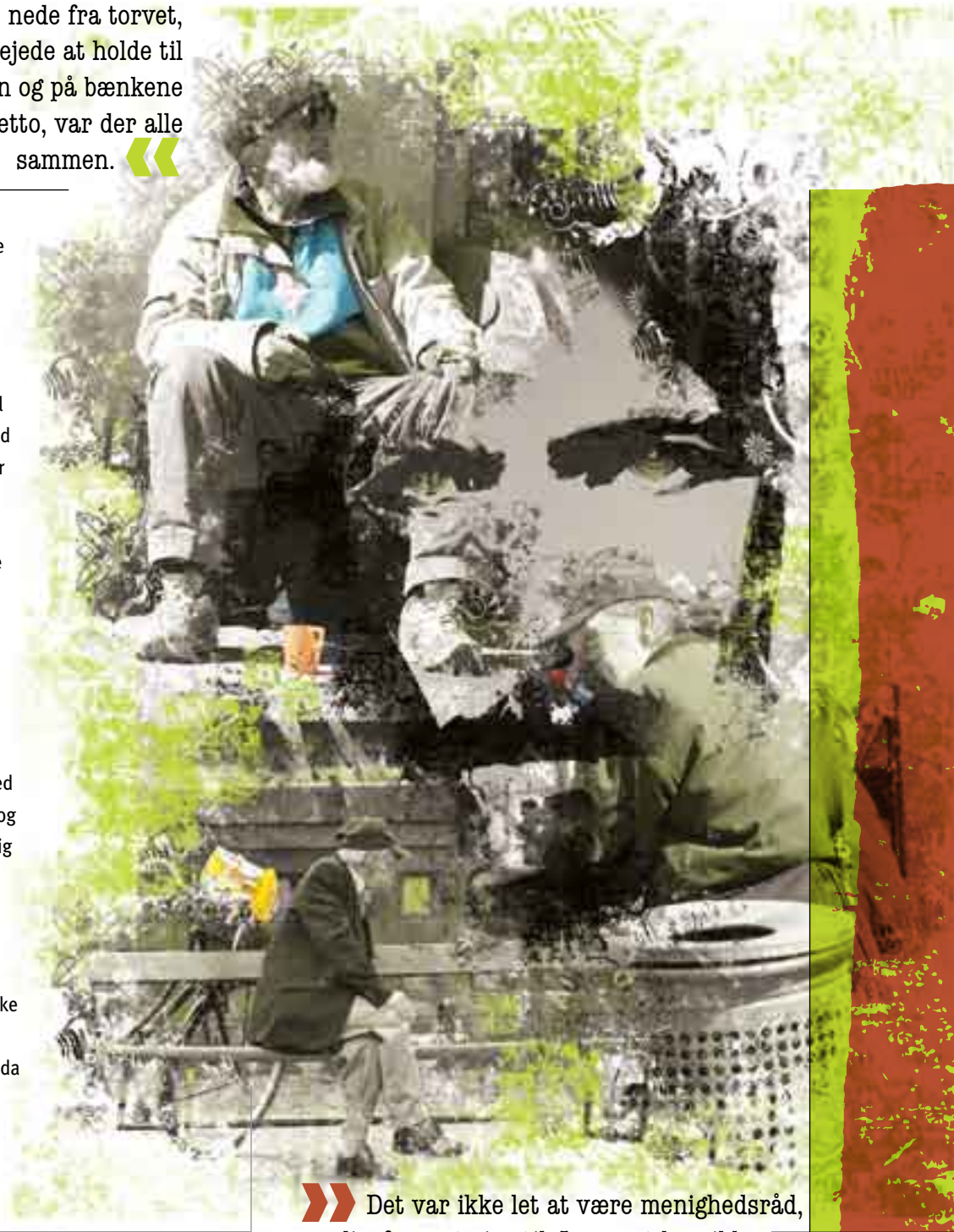
Det siger sig selv, at det ikke løste problemet Jesus! Nu blev der også problemer med nogle af menighedens medlem-

» Sutterne nede fra torvet, og de der plejede at holde til ved Promenaden og på bænkene nede ved Netto, var der alle sammen. «

mer. Hans venner ødelagde jo det fine renommé, som menigheden i årenes løb havde opbygget til omgivelserne. Menigheden forsøgte først at foreslå Jesus at tilbyde sin assistance til andre menigheder, der lå bedre egnet til udadrettet mission – en landmenighed f.eks. Men Jesus pegede på, at der var mere end rigeligt at tage fat på her. Så forsøgte man – underhånden – at få nogle andre menigheder til at bede Jesus komme på besøg, men de havde hørt om alle de vanskeligheder, det medførte, så ingen var interesseret!

Fortsættelse følger

Så vågnede jeg, og befandt mig et sted mellem gråd og latter. Hvad var det dog for en drøm? Jeg forsøgte at tvinge mig selv til ikke at tænke på drømmen, men jeg kunne ikke lade være med at forestille mig, hvad der videre ville være sket. Ville myndighederne eller vi selv måske have spærret ham inde? I en institution? I kirken? Ja, måske havde vi endda spærret ham inde i fællesskab – man har jo hørt om den slags før, for han er farlig at have gående rundt iblandt os! ■

» Det var ikke let at være menighedsråd, men ligefrem at sige til Jesus, at han ikke var velkommen i kirken, det kunne man ikke få sig til. «

Kristne menigheder og deres forhold til samfundet

[📄] Bent Hylleberg [📄] SALT arkiv, Stine Frandsen

Ib Sørensen har ét år tilbage af sit PhD-projekt, som han gennemfører som lærer på SALT. Til næste sommer bidrager SALT med væsentlig forskning i dansk kirkeliv. Hvad er det, der f.eks. bevirker, at kristne menigheder kan komme til at se deres omverden som fjende og havner i ufrugtbare konflikter med det omgivende samfund? Med Ib Sørensens projekt er SALT på forkant, når det gælder diskussionen af den rolle, som kristne menigheder spiller i forholdet til det øvrige samfund. Hans projekt bør være kendt – og det er værd at støtte som ét af baptistkirkens projekter.

Hvad er din baggrund? Jeg er opvokset i en frikirke indenfor Missionsforbundet, og har arbejdet som præst gennem 18 år i to menigheder. Samtidigt har jeg undervist på SALT i ledelse og kommunikation. Fagligt set er min baggrund en blandet landhandel af teologi, virksomhedskommunikation og kulturstudier med speciale i organisationskultur. Mit projekt skrives netop indenfor organisationskultur, og altså ikke i teologi eller religionsvidenskab, selvom jeg studerer kristne menigheder.

Organisationskultur – hvad er det? Man ser organisationer – af alle mulige slags – som

kulturer, det vil sige fællesskaber, der påvirker deltagernes verdensbilleder og hele deres måde at tænke og leve på. Vi dannes selvfølgelig kulturelt i de organisationer, hvori de fleste af os faktisk tilbringer det meste af vores liv. Menigheder er oplagt organisationer, der som deres erklærede mål ønsker at præge deltagernes måde at se livet og verden på.

Repræsenterer alle fællesskaber genuin kristendom?

Hvad motiverede dig til det projekt? Det har altid fascineret og undret mig, hvor forskellige menigheder er på trods af deres

umiddelbare ligheder, hvis man f.eks. ser på deres formelle teologi og strukturer. Den forskel er ikke rigtig blevet forklaret. Men teoretisk set er jeg især interesseret i et forhold, som alle, der er en del af en menighed, vist kender til:

En given menighed kan udvikle sig på en akse *fra* stramme, eksklusive og totalitære fællesskaber på den ene side *til* løse og åbne fællesskaber på den anden side, så løse at de knapt hænger sammen. Det kan de samtidig med, at de mener, at de repræsenterer genuin kristendom. Jeg er forsker, ikke dommer. Det er menigheders egen sag, hvilke idealer de vil pejle efter. Men jeg vil gerne vide, hvad der mere præcist skal til, og hvad der mere præcist sker, når menigheder udvikler sig i den ene eller anden retning på akse. Og generelt er der en stor interesse i at få kendskab til, hvad der f.eks. bevirker, at kristne menigheder kan komme til at se deres omverden som fjende og havner i ufrugtbare konflikter med det omgivende samfund.

» Vi dannes selvfølgelig kulturelt i de menigheder, hvori de fleste af os faktisk tilbringer det meste af vores liv. «

Støt den fortsatte forskning på SALT

Du, din menighed eller organisation kan støtte forskningen på SALT med indbetaling til Giro konto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417 mærket SALT.

» Menigheder er levende sociale størrelser, og de kan udvikle sig på en akse fra stramme, eksklusive og totalitære fællesskaber på den ene side til løse og åbne fællesskaber på den anden side.

Fakta | Ib Sørensen og SALTs PhD-projekt

- Årgang 1965, født og opvokset i Vendsyssel
- Uddannet på Ansgar i Norge (BA) og Syddansk Universitet (MA)
- Præst i Vadum 1989-97 og i Odense 1997-2007
- PhD-stipendiat 2007-2010 i samarbejde mellem SALT og Syddansk Universitet
- Projektet finansieres ligeligt af staten og af SALT

Tæt på andres virkelighed og udviklingsproces

Hvad gør du rent praktisk i din forskning?

Mit projekt baserer sig på feltstudier i tre meget forskellige pinsekirker: Faderhuset, Evangelist og Bykirken i Odense. Jeg forsøger at komme tæt på mennesker og meninger i mine tre cases. Faktisk forsøger jeg først, populært sagt, at se verden som medlemmerne i mine cases ser den. Ud fra en sådan forståelse forsøger jeg dernæst at forstå, hvorfor og hvordan netop disse

måder at se verden, kirken og Gud på er blevet selvfølgelig og naturlige. Derved får jeg også et indblik i udviklingsdynamikker og -potentialer i menigheder mere generelt.

Hvad kan du bidrage med til danske frikirker? Først og fremmest mener jeg, at det i uddannelse af ledere og præster er meget vigtigt med viden om udviklingsprocesser i menighederne. De kan få meget store konsekvenser for, hvordan menighederne

fungerer både indadtil og i forhold til det øvrige samfund. Vi ved tillige meget lidt om, hvordan menigheder ændrer sig. Alle med en vis erfaring har selv erfaret, at menighedskulturer ændrer sig. Vi konstaterer det ofte bare, og det er da også helt naturligt. Men vi har brug for mere viden om, hvad der forårsager disse udviklinger, og hvordan de finder sted. Endelig må man jo konstatere, at det i Danmark er meget, meget sparsomt med forskning i frikirker. ■

Central placering med mange fordele

[≡] Bjarne Willer [□] Mogens Andersen

» I det store og hele kan vi kun glæde os over den gode placering i byens centrum. «

Næste stafet:

Odense Baptistmenighed sender stafetten videre til Vrå med spørgsmålet: Hvordan kommer I i kontakt med nye mennesker, når I bor i en lille by, hvor alle kender hinanden?

Hvilke fordele og ulemper er der ved at være en kirke, der ligger midt i byen?

Med dette spørgsmål har Esbjergkredsen under Baptistkirken Sydjylland sendt stafetten videre til Odense Baptistmenighed. Her bringer vi deres svar.

Der er nærmest kun fordele forbundet med vores placering. Vi ligger virkelig i centrum. Det betyder, at rigtig mange mennesker passerer kirken hver dag enten til fods eller kørende. Derfor ved mange, hvor kirken ligger.

Kirkens placering i centrum gør også, at menighedens medlemmer nemt kan komme derind til fods, på cykel eller i bil – også selv om man bor uden for byen, som en del af menighedens medlemmer gør. Busserne kører alle til banegården, hvorfra man enten kan tage en bybus eller vælge at gå, da det er indenfor rimelig afstand.

Mange muligheder

Menigheden har etableret en café, som har åbent daglig fra kl. 14 - 17. Der er åbent for alle, og der serveres kaffe og brød til billige penge. Her betyder placeringen meget, idet mange ikke kan undgå at se, at vi er der. I cafeen er der desuden skiftende udstillinger af lokale kunstneres malerier eller andre kunstværker. Det er ofte kunst med religiøst tilsnit, og vi oplever mennesker, der blot kommer for at se udstillingen. Også menighedens egne udøvende kunstnere har udstillet der.

Kirkens placering gør ligeledes, at folk lettere finder ind til gudstjeneste. Der er ikke mange søndage uden fremmede gæster i kirken.

Parkering i centrum

Er der slet ingen ulemper? Det kan selvfølgelig ikke undgås, at der er en del trafikstøj af biler, der kører forbi. Det kan naturligvis forstyrre den enkelte deltager i gudstjenesten. Vi har også en smule parkeringsproblemer, især i hverdagene, da Odense er underforsynet med p-pladser i centrum. Men i det store og hele kan vi kun glæde os over den gode placering i byens centrum. ■

40 år i baptistkirkens tjeneste

[□] Kasper Klarskov, Christian Laugesen [≡] Lone Møller-Hansen

Med udgangen af juni måned går **Bent Hylleberg** på efterløn – 40 år efter, at han blev uddannet på Seminariet i Tølløse. 15 år som præst og 25 år som lærer for nye missionsarbejdere. Og snart 25 år som teologisk medarbejder ved *baptist og baptist.dk*. I den anledning spurgte jeg ham:

Hvad har været din bedste erfaring?

At se ud over menighed eller klasseværelse og øjne et »Aha« i tænkende ansigter som tegn på, at storheden i evangeliet om Guds Rige og opgaven som Guds Folk »gik op for os«, dét motiverer. At udfordre til tjeneste og mission med eftertanke – dét har været et privilegium. At kunne gøre det i samspil med – evangeliske, økumeniske og karismatiske – kristne fra en lang række kirkesamfund, dét har gjort opgaven endnu mere meningsfyldt. Det kan jeg ikke takke nok for!

Hvad har været vanskeligst?

Som lærer og som præst er det slidsomt, når livet ikke lykkes som forventet. Hvorfor har vi f.eks. mange dygtige og uddannede medarbejdere, som menighederne

ikke ønsker at bruge, mens 40 % af de samme menigheder spørger, hvornår der kommer nye præster fra SALT? I relation til kollegaer var det vanskeligste, at flere gik bag min ryg, da vi i 1984 i Århus menighed vedtog »det overførte medlemskab« fra barnedøbende kirkesamfund. Men vi handlede både rigtigt, dristigt og klogt. Gud har fortsat mange overraskelser til sit folk – også baptister.

Hvad drømte du om med SALT?

Samarbejdet med norske og svenske partnere om en *skandinavisk* BA-uddannelse i ledelse og teologi placeret i København blev en stor berigelse, som ophører denne sommer. Som afløser håber vi på at skabe en fælleskirkelig BA-uddannelse i midten af *dansk* kirkelig om ét år. Jeg glæder mig over, at alle (vågne!) teologer i dag taler om »uddannelse til mission«. Så længe det perspektiv fastholdes i et bredt kirkeligt samarbejde, holdes drømmen i live ...

Bent er kendt for sin tavle-uorden, og for en konstant vippen i træskoene.

Og nu vil du så skrive historie?

Jeg ville gerne have haft tid til at læse og skrive mere, end det blev til i disse 40 år. Det håber jeg, kan ske nu. I første omgang kaster jeg mig over danske baptisters historie 1939-89 – dér, hvor vi standsede med »*Et kirkesamfund bliver til*« ved danske baptisters 150-års jubilæum. ■

Fakta I Bent Hylleberg

1966-69: Baptistkirkens Teologiske Seminarium (BTS)

1969-85: Præst ved Immanuelskirken, Århus

1969-77: Århus Universitet, cand. theol.

1980-81: Studier i Boston, USA

1985-09: Undervisning på BTS i Tølløse og SALT-dk i København

Foran en åben dør – en vandring

[☰] Dorthe Kornholt [📄] Arkiv [👤] Ole Steen

Du er inviteret til fest i Mariager den 19. - 25. juli. Tag bare din far og din lillebror med, de er også velkomne.

Tør du gå med gennem døren – og finde ud af, hvor vandringen med Kristus fører hen? Du skal ikke være bange, du er ikke alene. Kristus vil kun føre dig steder hen, hvor han selv er med – det har han lovet. Der vil også være mennesker omkring dig til at tale med dig, bede med dig og synge med dig – og der vil være mennesker, der har brug for, at du er der for dem.

Festen starter søndag den 19. juli kl. 16, hvor vi alle sammen skal fejre, at missionsstævnet starter. Vi skal synge, bede og rette fokus på stævnets tema. Vi skal spise sammen og have det både sjovt og rart.

Børnestævnet 'og

Børnene skal til fest med Pippi Langstrømpe. Hvad har livet med Gud og Pippi Langstrømpe mon til fælles? Det er i hvert fald aldrig kedeligt, der er ikke noget, der bare skal være som det plejer, forandringer

i forandring

er ikke skræmmende, men spændende og omsorgen for de svageste er en selvfølge.

Hvis du er mellem 11 og 15 år, kan du komme med **ROCK** på en rejse tilbage til fremtiden. »Back to the future«. Hvad drømmer du om? Hvad stiller man op med sine drømme? Hvad vil fremtiden mon bringe? Det er godt at være sammen med hinanden og Gud, når drømmene udfordres.

ONE '09

På ONE skal der gøres en forskel. Hvor kan du være med til at sætte et fingeraftryk i en verden, der har brug for forandring? Hvordan skal Kristus sætte sit fingeraftryk i dit liv? Livet leves og forandres bedst sammen med gode venner – måske nogle venner du ikke har mødt endnu. Se mere på www.onecamp.dk.

Liminal '09

Det er især et tilbud til dig, der er i 20'erne og 30'erne, og føler dig »lidt midt imellem«. Her er stedet, hvor du sammen med andre unge kan »hænge ud« og finde svar på, hvordan livet med Gud kan leves, når man er i gang med at ændre hele sin livssituation mht. studie, job venner, menighed og familie. Du kan blive medlem af facebook-gruppen som hedder Liminal.

Markedsdag og alt det andet

Til festen i Mariager er der torsdag en markedsdag, hvor du kan lære alle de andre baptistkirker at kende. Her kan du lege, og du kan både blive underholdt og inspireret. Du har også mulighed for at fortælle og vise, hvad du brænder for, og hvad din menighed ønsker for fremtiden.

Er du vild med at løbe langt og at spille fodbold? Så kan du også komme til det – selv vil jeg helst stå på sidelinien og nøjes med at heppe.

På stævnet vil der være rigtig meget sang og musik – der vil være fed gospel, god lovsang og skønne salmer – både nyt og gammelt. Der vil være koncerter – både med store og kendte navne og små intime koncerter med folk, der brænder for at synge og formidle budskabet om Kristus gennem sang og musik.

Rum til stilhed og samtale

På Missionsstævnet er der selvfølgelig også rum til stilhed og meditation. Der er plads til samtaler om livet med Gud og livet med hinanden. Der vil være udfordringer fra det virkelige liv, det, der leves udenfor kirkens beskyttende mure. Der skal tages

»» Hvordan skal Kristus sætte sit fingeraftryk i **dit** liv ««

vigtige beslutninger både om personlige forandringer og forandringer i Baptistkirken i Danmark. Læs mere om forandringerne i baptistkirken på www.fremtid.info. Det sker bedst, hvis vi er sammen i kærlighed til hinanden og fællesskabet, og hvis vi er lydhøre overfor hinanden, og overfor hvad Kristus vil med os som enkeltpersoner og med vores fællesskab.

Kom med til festen i Mariager. Dine venner kommer med, især dem du ikke kender endnu – og Kristus har lovet at komme.

Du kan få meget mere at vide om, hvad der skal ske til stævnet Mariager, f.eks. ved at finde oplysninger på www.missionsstaevne.dk, eller ved at tale med en, der var med sidste år. ■

Jeg kommer let til at blande mig

[] [] Signe Lund Sørensen

Hanna Kristensens liv er præget af et glødende engagement. For menneskerettigheder, for kvinders position i samfundet og for samfundets svageste – for blot at nævne nogle. Efter en samtale med Hanna er man ikke i tvivl om, at det faktisk nytter noget at forsøge at ændre verden.

»Det mest afgørende for mit liv har været et ophold i Rüschlikon i 1966-1969. Gunnar (Kristensen, Hannas nu afdøde mand og tidligere generalsekretær for Baptistkirken) var der for at videreudanne sig, og vi som hustruer »hang på«, men vi skulle alligevel deltage i noget af undervisningen. Det var så interessant at fordybe sig i Bibelen. Det har betydet, at jeg efterfølgende har haft en bibelsk basis for dét, jeg har gjort.« Sådan begynder Hanna den levende fortælling om sit liv, og det viser sig at holde stik; Hanna lægger stor vægt på at have et bibelsk grundlag for de ting, hun kæmper for. Som ung kvinde i Rüschlikon fik hun også erfaringer med oprør, som så mange andre sidst i 1960'erne: »Der var studenteroprør, og vi strejkede også – for at lærerne skulle gøre deres arbejde bedre og for medindflydelse på planlægning og

økonomi. Og vores protest lykkedes – vi fik mere indflydelse!«

Indflydelse til kvinder

Hanna er meget optaget af kvinders position i samfundet og nævner selv kvindekampen i Baptistkirken som et af de steder, hun har gjort en forskel. I flere tilfælde sad hun i udvalg som ene kvinde blandt mænd, og Hanna henviser igen til Bibelen: »Der var mange kvinder, der fulgte Jesus, og arbejdede som frivillige for ham.« Hanna understreger, at det er nødvendigt, at kvinder også søger indflydelsen og tager medansvar og bruger det demokratiske system til at opnå dette.

»Vi drøftede Paulus derhjemme, og han siger, at mand og kvinde er lige. Da jeg i 1972 tog arbejde som socialrådgiver, indså min mand, at han også måtte hjælpe til derhjemme. Således gik det til, at han tog opvasken hver dag siden. Han var sådan set også bedre til det end mig!« Og sådan fornemmer man, hvordan Hanna udlever sine værdier på alle niveauer, udadtil såvel som indadtil.

Et stort hjerte for et lille land

Burundi fylder meget i Hannas liv. I hendes hjem finder man adskillige hyldemeter

med litteratur om både Burundi og Rwanda – flere årtiers grundig indsamling af materiale. Interessen startede i 1972: »Det var undertrykkelsesmekanismen vedrørende kvindespørgsmålet, der førte til forståelsen for diskriminationen i Burundi. Så kom det første folkemord i 1972, og det kom bag på os herhjemme. Vi var slet ikke klar over, at der var etniske spændinger. Og jeg kunne ikke forstå det. Jeg ville undersøge, hvorfor det skete, hvorfor så mange blev dræbt. Så jeg gik på biblioteket og bad bibliotekaren om alt, hvad hun kunne skaffe til mig om Burundi på dansk, engelsk, tysk og fransk, og så gik jeg i gang.« Siden har Hanna fulgt tæt med i Burundis politiske situation, hvilket førte til stiftelsen af Burundi-komiteen.

Verden skulle kende sandheden

»Vi stiftede komiteen i september 1988, lige mens der foregik massakrer i Burundi. Formålet var at udbrede information om forholdene i Burundi. Vi kendte til det, og det var så urimeligt. Verden burde kende til det! Desuden arbejdede komiteen for at skabe lige vilkår for de etniske grupper i Burundi.« Hanna fortæller også, at styret i Burundi sendte spioner til Danmark og oprettede en ambassade i Skandinavien for at holde øje med komiteens arbejde.

i for meget!

»» Det handler om at give
det værdi, som ikke har værdi i
forvejen. ««

Fakta | Hanna Kristensen

73 år

Medlem af Lyngby Baptistmenighed

Hanna – yderst til højre – og Desmond Tutu, stående, i 1989.

Burundi-komiteen har netop nedlagt sig selv, for som Hanna siger: »Alting har sin tid, og man skal også holde op igen, når det ikke længere er aktuelt.«

Menneskerettigheder

»Menneskerettighederne er en del af evangeliet – det er vi forpligtet på, såvel som at evangelisere«, siger Hanna og fortsætter: »Vi, som bor i et velfungerende samfund, burde være solidariske med de kristne, som bliver forfulgt på grund af deres tro – vi må gøre noget ved det!« Hanna kæmper kampen for menneskerettighederne og giver et eksempel: »Jeg var engang til møde i Helsingør om Burundi med en masse prominente folk, herunder Burundis ambassadør i Sverige. Jeg rejste mig og fortalte en historie, som en biskop fra Burundi havde fortalt mig om sin generalsekretær, der netop sad i fængsel og var blevet tortureret. Ambassadøren blev rasende og nægtede, at der var tortur i Burundi. Men det hjalp jo altså alligevel at

råbe lidt op, fordi jeg stod og viftede med en Amnesty International rapport.«

Til møde med Desmond Tutu

»Opholdet i Rüsclikon betød, at vi fik venner fra hele verden. Et internationalt hjem med gæster fra hele verden. Vi har for eksempel haft besøg af en KGB-mand fra Sovjetunionen og en amerikansk general! Jeg har også været til møde om Burundi med Desmond Tutu. Det var i forbindelse med kirkedage i Hillerød, hvor vi skulle holde et møde om Burundi. Tutu kom til kirkedagene, og vi fik det arrangeret sådan, at han også kom med til mødet. Det var en stor oplevelse«, fortæller Hanna. Et internationalt hjerte banker i Hanna, som har været engageret i Baptisternes Verdensalliances menneskerettighedskomiteé: »Jeg føler mig meget

» Menneskerettighederne er en del af evangeliet – det er vi forpligtet på, såvel som at evangelisere. «

forbundet med BWA. Det er godt at vide, at vi tilhører en verdenskirke og har trosfæller i næsten alle lande.«

Socialrådgiver og præstekone

Hanna har arbejdet i mange år som socialrådgiver i Kriminalforsorgen. »Det handler om at give det værdi, som ikke har værdi i forvejen«, forklarer Hanna om grundlaget for sit arbejde blandt samfundets svageste. Ud over arbejdet som socialrådgiver har Hanna været medfølgende præstekone: »Jeg har aldrig følt, at jeg »bare« var medfølgende. Jeg gjorde det til min opgave. Og jeg har jo alligevel altid sat min egen agenda med mine egne projekter«, smiler Hanna.

Nøgleordet efter en lang samtale med Hanna må være, at det *nytter noget* at gøre noget aktivt. At engagere sig for at ændre det uretfærdige i verden. For Hanna er fuld af liv og engagement, og hun »kommer så let til at blande sig i for meget«, som hun selv siger. Man fornemmer, at hun slet ikke kan lade være. Og tak for det. ■

Mest mulig ud af mindst muligt

[📷] Ida Lund Pedersen og Lone Møller-Hansen [☰] Lone Møller-Hansen

Carsten Lund Pedersen har været spejder i 30-35 år sammenlagt, heraf de sidste 20 år på Bornholm. Det var hårdtest i de første år, hvor hans børn var små – for sommerlejren er altid gået ud over familieferien. Men hvorfor gør han det?

»Kammeratskabet og samværet – det er det sociale, der bærer spejderiet. Alt andet i livet er så individualistisk og resultatorienteret. Selv holdsport handler om at udvikle sig personligt. Selvom der er konkurrence i spejderarbejdet, har jeg intet konkurrence-gen. Vi kæmper som blodige, men om vi vinder er lige meget. Bare vi har det sjovt ...

Når man er spejder, falder masken. Her viser det sig, hvad vi rummer. Den, der ikke bliver regnet for noget, bærer den andens rygsæk, og man er venner for livet.

Sådan set er det en skam, at ikke alle

skal være soldater. Her er man tvunget til at være sammen med nogen, man ikke selv har valgt. Vi kommer ind til benet – hvem hjælper hvem? Lidt af det oplever vi på spejderlejr. Hvem tager opvasken uden at blive spurgt?

En udfordring i minimalisme og kreativitet

Jeg elsker hîke (vandreture med overnatning) helt vildt og hæmningsløst. Her handler det om at få mest mulig luksus ud af mindst mulig forbrug. Det udfordrer min fantasi at stå i en skov med »to søm og en skrue« og ikke have tænkt på alt muligt hjemmefra. Dét vil jeg gerne lære børnene. Det minimalistiske og kreative. Det sociale og ansvaret for andre.

Hvad det giver mig? Når først jeg er

kommet over dørtærsklen og hjemmefra, nyder jeg spejderlejrene fra start til slut. At komme til Øksedal er også gensynet med de andre, men vi er nok kun ti »tosser« tilbage – altså dem, som jeg mødte på Øksedal for første gang for mange år siden. Og Carsten selv har bebudet, at det er slut til sommer – med mindre han ombestemmer sig, fordi han ikke kan undvære det alligevel. ■

Fakta | Carsten Lund Pedersen

- 47 år
- Kredsfører for Rønne kreds i ca. 10 år
- Gift med Marianne, der »har været med på spejderlejr!«
- Far til fire døtre i alderen 10-20 år, der alle er eller har været spejdere

Ny reaktionssekretær

Aimée Kjær er fra næste nummer ny redaktionssekretær på baptist.dk. Hun er ansat på fuld tid i BaptistKirken som projektkoordinator. Fagligt har hun en kandidatgrad i offentlig administration og geografi. Sin internationale horisont fik hun via et studiejob i Udenrigsministeriet og tre år for Danmission som personalechef for en organisation i Cambodja. Hun er godt skrivende, så i 2005 blev hun én af tre redaktører for et udenrigspolitisk magasin, RÆSON.

Desuden er hun meget optaget af at finde vejen i det praktiske kristenliv. »Jeg

oplever, at mennesker bliver nysgerrige og inspirerede, når vi kobler social ansvarsfølelse med en inderlig, levende tro. Jeg håber, vi sammen i Baptistkirken i Danmark – gennem en bred vifte af projektarbejde – kan gøre Gud kendt for det han er, noget stærkt og kærligt.« Aimée kommer i Amagerbro Frikirke, som er en apostolsk kirke. Hun tiltræder som redaktionssekretær fra og med blad nr. 5.

En stor tak til **Lola Skagen**, som sprang til som redaktionssekretær i efteråret 2008. Tak for dygtighed, nerve og godt samarbejde!

Aimée Kjær, projektkoordinator i BiD: »Jeg håber, vi sammen kan gøre Gud kendt for det han er – stærk og kærlig.«

Niels Ulrich Hermansen, borgmester i Ringsted Kommune: »Det er ikke nogen tilfældighed, at jeg har overlevet.«

Helbredt borgmester: »Tak for forbøn«

Det hører til sjældenhederne, at en borgmester takker baptisterne i kommunen for forbøn, men det har **Niels Ulrich Hermansen**, 62, fra Ringsted gjort. Han er kristen, ikke særlig aktiv, men har kommet lidt i en missionsforbundsmenighed på et tidspunkt. I januar 2006 blev han kontaktet af venner fra baptistkirken i Ringsted, som spurgte, om de måtte bede for ham, nu hvor han var blevet borgmester. Han svarede ja – og da han i 2007 fik kræft i tarmsystemet, fik han igen at vide, at de bad for ham i baptistkirken. Da han var ble-

vet helbredt, fik han anledning til at takke menigheden ved et guldbryllup.

»Jeg tror på bønnens kraft, og er dybt taknemmelig for at vide, at der er mennesker, der beder for mig. Både for mit arbejde, men også personligt. Jeg tror ikke, det er nogen tilfældighed, at jeg har overlevet, mens andre er døde af samme sygdom«, siger Niels Ulrich Hermansen og tilføjer, at han godt ved, at de også beder for øvrigheden i folkekirken. »Men det er noget helt specielt, når en lokal kirke beder for én.«

Redaktion

Lone Møller-Hansen – Redaktør
Tlf.: 5695 1015 / 2347 4015
m-h@mail.dk

Aimée Kjær – redaktionssekretær
Tlf: 3234 0531
aimee@baptist.dk

Lola Skagen
Tlf.: 9832 2101
lola.skagen@gmail.com

Anne Marie (Rie) Andersen, tlf. 2060 3022
rieanders@tiscali.dk

Bent Hylleberg – Tlf: 5918 5195
bent@hylleberg.info

Hanne Kiel – Tlf.: 3190 8190
hanne_kiel@hotmail.com

Michael Møller-Hansen – Tlf.: 2945 9588
moller.hansen@gmail.com

Grafisk design

Pedersen & Pedersen, Århus.

Trykkeri

V-Print, Holstebro.

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Oplag: 3.700

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. *Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.*

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5 udkommer 7. Aug 09
Nr. 6 udkommer 18. sept. – deadline 29. juni
Nr. 7 udkommer 30. okt. – deadline 7. sept.

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv. – 2300 København S.
Tlf.: 3259 0708.
Telefontid: Mandag-fredag kl. 10-12.
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nydøbte kan indberettes til Sekretariatet. Bladet kan også modtages på cd. Henvendelse til Sekretariatet.

Døbte og døde

Døbte**Holbæk**

12.04.09: *Patrick Larsen*, f. 18.08.1994
10.05.09: *Viktorija Lund*, f. 11.05.1995.

Døde**Bornholm**

Helmer Kure, født 09.05.1919, døbt 15.12.1940 i Sandvig, døde 30.03.2009.

Hjørring

Esther Vanggaard, født 03.06.1930, døbt 04.05.1947 i Hjørring, døde 29.03.2009.

Karmelkirken

Jean Jørgensen, født 02.05.1934, døbt 25.09.1949 i Odense, døde 31.03.2009.
Jytte Nielsen, født 12.01.1938, døbt 09.10.1955 i Karmelkirken, døde 29.04.2009.

Kristuskirken København

Bent Erik Nielsen, født 12.03.1929, døbt 20.02.1944 i Kristuskirken, døde 06.03.2009.

Ringsted

Gogo Camilla Kofoed, født Bech-Haase, født 21.11.1919, døbt 05.03.1933 i Vejle, døde 23.03.2009.

Tølløse

Thorvald Nielsen, født 23.01.1931, døbt 06.03.1960 i Lineakyrkan, Gøteborg, døde 14.04.2009.

Kibera '09

Forberedelserne til *Kibera '09* er i fuld gang! Den 4. juli rejser 25 unge baptister til Kibera for bl.a. at opleve slummen, besøge Kibera Baptist Church og dens to skoler, samt lave en masse aktiviteter for børn og unge i slummen.

I slutningen af april blev der afholdt forberedelsesweekend i Tølløse. Én af deltagerne, Tina Christensen, fortæller: »Jeg er i stor forventning til Kibera-turen, og derfor var jeg meget spændt på forberedelsesweekenden. Nogle deltagere kendte mange, mens andre kun kendte et par stykker, men alle var dejligt åbne og oprigtigt interesserede i hinanden. Weekend var på mange måder fantastisk. Det var spændende at se billeder fra slummen, høre om programmet, planlægge aktiviteter for børnene og de unge og ikke mindst at lære de andre at kende. Det er dejligt opløftende at møde andre, der forstår og deler den samme passion som mig.«

Frem til afrejsen arbejder deltagerne på at forberede de aktiviteter, der skal løbe af stablen under besøget i Kibera, og der bliver arbejdet aktivt på at indsamle penge og sponsor-gaver til gavn for børn og unge i slummen. Også de forventningsfulde turansvarlige, Ane Hylleberg, Christina Lundegaard og Lene Amstrup-Jensen, glæder sig til at komme af sted!

Ønsker du at støtte med er bidrag

Så kan du overføre penge til konto nr.: 9226 - 4563 4609 92.

Mærk indbetalingen »Kibera '09«.

Projekt: Skole- og kirkebyggeri i Burundi

Kirke med flere formål

[≡] Ole Emming og Bente Jensen [☐] Erna Emming

Mange bække små er nu for alvor blevet til en stor å. Det er resultatet af flere års indsamling til byggeri af skoler og kirker i Burundi. Læs her hvordan bækkene er vokset, og hvilken forskel det gør for befolkningen i Burundi. En kirke er nemlig ikke bare en kirke ...

Indsamlingen har indtil videre rundet tre kvart mio. kr., og succesen fortsætter. I alt er 26 kirkebyggerier påbegyndt, hvoraf 13 er færdigbyggede. Otte kirker er under tag, og fem er enten lige påbegyndt eller endnu i planlægningsfasen. Baptistkirken i Danmark har ligeledes støttet bygning af kirker i Burundi, og mange bække små er blevet til en stor å. Antallet af bidragydere – enten private eller menigheder – er vokset, siden vi sidst skrev om dette projekt. Ved overgangen til det nye år havde vi registreret 27 donorer – 18 menigheder og ni privatpersoner eller familier. Siden 2004 og til dato er der indsamlet i alt 771.306 kr. Når man samtidig er udholdende og bare fortsætter – selv om man synes, *nu må det da være nok* – så bliver det til noget stort.

En præsentabel kirke

I Burundi oplever vi endvidere, at når der er en kirke – ja så kommer folkene af sig selv! Præsten fra Ngozi fortæller: »Før havde vi den gamle »måttekirke«, men da

vi satte spaden i jorden til den nye kirke, kom der straks mange flere mennesker til gudstjenesterne.« Som parallel må vi nok indrømme, at vi som danskere heller ikke føler os fristede til at gå i kirke, hvis det er i et nedslidt missionshus på landet.

I Vumbi-Bukuba havde man en »kirke«, som bestod af nogle rafter, der var sat i jorden og andre bundet vandret på samt et græstag. Det kan man kalde for en åben kirke! Der var stor glæde og taknemmelighed, da man fik faste mure omkring kirken, et ordentligt tag samt døre og vinduer. Det betyder virkelig noget at have en pæn og præsentabel kirke at forkynde Guds ord ud fra.

I de menigheder og menighedskredse, hvor der er bygget nye kirker, var der i 2006 i alt 3.269 medlemmer. I dag skønnes tallet at være tættere på 5.000 medlemmer foruden de mange børn og ikke-døbte mennesker, der kommer. Det antages, at op imod 10.000 indtil videre har haft glæde af disse kirkebyggerier.

*Igangværende
byggeri i
Nyaburoshwa*

Kirken et samlingspunkt og drivkraft for mange udviklingsinitiativer

Ser man på formålsparagraffen for Burundi Baptist Samfund (UEBB), så står der, at kirken – udover at udbrede evangeliet til alle – vil være med i at uddanne børn og unge, fremme sundhed og give muligheder for bedre pleje af syge samt virke for bedre kår for familier og især for kvinderne.

Kirken er således et samlingspunkt om og drivkraft for

*Synes du
pladsen er
trang i en
dansk
skoleklasse...?*

Færdigt
byggeri i
Murone

Støt det fortsatte skole- og kirkebyggeri i Burundi

Du, din menighed eller organisation kan støtte opførelsen af skoler og kirker i Burundi med indbetaling til Giro konto 902 6045 eller Danske Bank reg.nr. 3201 konto. 3201182417 mærket Skole- og kirkebyggeri i Burundi.

mange lokale aktiviteter – undervisning af børn i almindelige skolefag, undervisning af kvinder i alfabetisering (dvs. læsning og skrivning) og håndarbejde, håndværkeruddannelse, landbrugsuddannelse, spejderarbejde og ungdomsarbejde.

Flere steder er menighederne også engagerede i primær sundhedsundervisning. I Musema-området er kirken rollemodel på områder

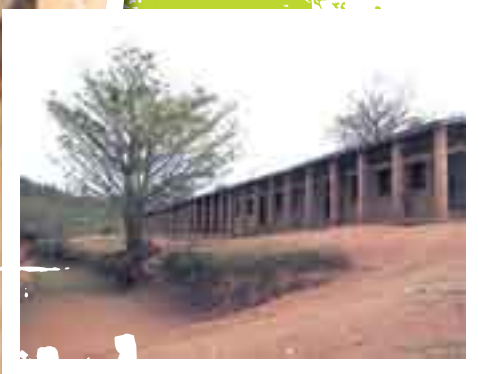
som opretholdelse af vandinstallationer og rigtig brug af vand. Den kampagne, der har været gennemført i den forbindelse, har været ledet af kirken.

Kirken er ligeledes i front, når det drejer sig om udviklingsengagementer – vandprojektet, kaffeprojektet, opdræt af geder, biavl, forbedret landbrugsdrift med benyttelse af den såkaldte terrasse-metode, kompost og meget mere.

Børnenes fremtid sikres af byggeriet

I Burundi er der indført et dekret om, at alle børn skal have gratis skoleundervisning. Konsekvensen har været, at der slet ikke findes tilstrækkelig med skolelokaler. Det har bevirket, at kirkerne i vid udstrækning bruges til skoleundervisning – omvendt kan skolebygninger også bruges til gudstjenester. Det er således et ønske, at der sammen med kirkebyggerierne også opføres skoler

I et fattigt land har man ikke råd til, at bygninger kun tjener ét formål. Der er heller ikke, som i Danmark råd til at bruge 10 mia. kroner på at renovere ødelagte toiletter på skolerne. Hvad kunne 1 % af disse penge ikke udrette i Burundi til glæde for børns fremtid? ■

Børneskole
i Musema

Klare øjne efter et mindre forbrug

[≡] Bente Jensen [☐] Jørgen Grønnegaard

Blev vi tyndere, blev vi fattigere, blev vi klogere, eller blev vi mere taknemmelige for velstanden i det land, vi bor i? Vi gør status efter fasteindsamlingen »Forbrug – brug for«.

26 menigheder tog imod udfordringen om at deltage i projekt »Forbrug – brug for«, og kreativiteten har udfoldet sig rundt omkring i menighederne. Den gennemgående melding fra menighederne har været tilfredshed med projektet. Man har fået noget at samles om, noget at tale om, og fasten er på en helt anden måde blevet nærværende.

Børnene inddraget

Søndagsskolebørnene har været i gang med at fremstille indsamlingsbøsser efter Søren P. Grarups opskrift, og børnene er måske dem, der er gået mest op i dette projekt. Barneøjne har strålet, når sparebøsser blev tømt under søndagens gudstjeneste, og børnene sad og ventede på øjeblikket. Det har været spændende at se, hvor højt pengebarometeret kom op i den indsamlingssøjle, som f.eks. Pandrup menighed lavede.

Andre steder har man også inddraget børnene i optællingen af indsamlingen Palmesøndag. Sparebøsserne blev indsamlet i indkøbsposer, i en ufærdig byggeklosterkirke, en trillebør m.m. Et sted fortrød en lille pige dog, hvad hun havde lagt i sparebøsser til børn, hun ikke kendte og åbnede den og tog pengene tilbage igen! Ak ja, så menneskeligt!

Spejderne og de unge har været inddraget, de har drøftet vores velfærd, hjælp til dem, der mangler, og indsamlingsbøsserne var med til møder, i skolen og andre steder, ligesom de unge selv har bidraget.

Mange menigheder har haft indsamlingsbøsserne på bordene til kirkekaffe, så kaffepengene kom deri.

Købte aflad for luksusforbrug

Nogle voksne købte »aflad«, fortsatte livet som vanligt, men betalte tilsvarende for luksusforbruget. En familie fortalte mig dog, at de primært havde levet af grønsager og supper – det gav klare øjne og en mindre livvidde.

Alle udtrykker stor begejstring for Ole Lundegaards fastebreve. De var med til at fastholde fokus og gav hver uge inspiration til nye måder at spare på, nye områder at være taknemmelig over.

En stor tak til enhver, der har deltaget.

Fakta | Indsamling

Der blev i fasteperioden indsamlet kr. 129.811. Heraf går kr. 85.975,75 til kirke- og skolebyggeri, kr. 21.562 til LLCCM og kr. 22.273,25 til menighedernes egne missionsprojekter.

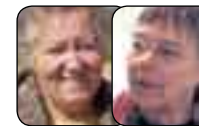

Både børn og voksne lavede indsamlingsbøsser ved fastegudstjeneste på Bornholm

Når tiden er til gode oplevelser

– inspiration til sommerferien

[☐] Thorkild Jensen, Kristian Kiel, Forlaget Mimer [☐] Esther Kvist, Anni Bjerg

Som optakt til sommerferien har vi ladet et par personer give deres bud på en god sommerferieoplevelse. Lad dig hermed inspirere.

Himmerland genoplevet

»Solen slår skygger i Himmerlands dale, mørkner i eng og kær. Vårnatten slumrer i Himmerlands dale, dybest i eng og kær.«

Sådan skriver forfatteren Hans Povlsen i sin bog »I Himmerlands dale« – og hvor tænker jeg tit på de linjer, når vi kører igennem de skønne bakker og dale i Himmerland. Det er en rigdom at genopleve den natur, jeg kender fra min tidligste ungdom. Den bliver rigere og mere værdifuld at opleve her ca. 60 år senere. Lille Vildmose, som kan ses oppe fra en af hedebakkerne i

Kongerslev, og Mulbjergene, som grænser mosen og Kattegat.

Og ikke mindst Rebild bakker – et af de skønneste områder i Himmerland – ja, i hele Danmark – når lyngen dækker bakkerne, så de står med deres rødgyldne skær.

»Du er Himmerlands billede fra old til old, blev for alle tider stillet foran skovene ved Rold.

Du er Himmerlands forstærkede profil, kæmpemildhed i det himmerlandske smil.«

Sådan oplever jeg Rebild og Rold og hele Himmerland. Glædes ved naturen dér og takker for skønheden, som er så stor i Himmerlands bakker og dale.

– Esther Kvist

Den muslimske Jesus

Som spændende læsning til sommerferien, ville det være oplagt med en god krimi eller måske Hanne Reintofts seneste bog. Men jeg vil gerne anbefale bogen: »Den muslimske Jesus« skrevet af Tarif Khalidi, professor ved Center for Arab and Middle Eastern Studies på det amerikanske Universitet i Beirut. Bogen er en samling af fortællinger om Jesus fra arabisk-islamisk litteratur. Gennem den blev en helt ny verden lukket op for mig.

Jesus er selvfølgelig kendt som koranens Jesus, men her skildres en muslimsk religiøs tradition, hvor man elsker og ærer Jesus – men alligevel samtidig afviser hans guddommelighed. 300 fortællinger, hvor Jesus bliver mødt med ærbødighed og kærlighed, men også bliver til en moralsk stemme – og hvor man ser Jesus som en respekteret profet, men dog som et menneske.

Nogle enkelte fortællinger kunne stamme fra evangeliernes Jesus: »Salig er han, som ser med hjertet, men hvis hjerte ikke er i det, som han ser«.

Det var med stor undren og glæde, jeg læste bogen. Undren over, at Jesus var en så kendt person i islamisk litteratur helt fra år 750 til 1800-tallet; glæde over, at her findes noget, der måske trods alt binder os sammen?

– Anni Bjerg

Tarif Khalidi:
»Den muslimske Jesus«,
Forlaget
Mimer, kr. 250

Lyden af vækkelsessalmer, der kan få

[☰] Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen [📁] Arkiv

Virker vækkelsessalmer og missionsuger stadig, eller skal der helt andre midler til? Er retræter, seminarer og udviklingskurser vejen frem, eller behøver vi overhovedet at spekulere i at evangelisere? De spørgsmål behandler Troels Thorndal og Jens Wendel-Hansen i deres fjerde samtale, der handler om evangelisation før og nu. Samtalen er en del af en serie om, hvilke aftryk baptister tilbage i historien har sat for vores baptistiske selvforståelse, samt hvilke udtryk, det giver nu.

Kære Troels

Ældre menighedsmedlemmer har mange spændende historier. De historier, jeg med tiden er kommet til at synes bedst om, er vækkelseshistorierne fra dengang, min farfar var en ung mand. F.eks. når man havde fået en kendt prædikant til byen, og man lavede store møder, hvor folk blev frelst på stribe. Den slags arrangementer virkede virkelig dengang. Lyden af vækkelsessalmer fik folk af huse. I Hans Kirks »Fiskerne« er baptisterne faktisk denne glade gruppe mennesker, der tager på udflugter og synger af hjertens lyst, hvilket får omvendt en af de indremission-ske. At han af de hellige bliver dømt til Helvedes pine, er så en anden historie.

Ramt af salmens kraft

Især én historie står mit hjerte særligt nær. Min oldemor var, så vidt jeg ved, den første baptist i min familie. Hun giftede sig – pudsigt nok – med min oldefar, der ikke havde det store religiøse tilhørsforhold. Når min oldemor gik i kirke, gik han i biografen. Med tiden nåede han at komme med i kirke et par gange. En dag, han blev hjemme fra kirke for at passe min farfar og hans bror, læste han i et salmehæfte. Det ramte ham, han gik uden for, kastede sig på knæ, bad, og pludselig skreg han. De to drenge spurgte ham, hvad der var sket. »Jeg har fundet Jesus«, var svaret. Gud har igennem tiden virket på mange måder for at få de fortabte får tilbage til hjorden. Nogle gange er det sket i store vækkelser. Andre gange er det sket i stilhed og enrum. Hver eneste baptist har sin helt særlige historie, men hvad med måden, vi mennesker kan hjælpe til på – hvad med evangelisationen i dag? Virker vækkelsessalmer og missionsuger stadig? Har det større virkning at vidne for vores venner? Hvad med kristne rockkoncerter for at vise, at kristne også er med på beatet? Eller kan man slet ikke spekulere i evangelisation på den måde, fordi ånden nok skal finde vej af sig selv?

Venlig hilsen
Jens

post

folk af huse!

Aftryk og udtryk = **kendetegn før og nu**

Kære Jens

Kære Jens

Nej, jeg tror ikke, at vækkelsessalmer er svaret. Men måske sange, der vækker. Og missionsuger er jo også blevet afløst af retræter, seminarer og udviklingskurser. Jeg kan da undre mig over, at så få kirker føler anledning til at tilbyde almindelige mennesker nye og anderledes kurser, som kunne give dem indgangsvinklen til det kirkelige fællesskab. Kirken har efter min mening meget at bringe ind i hele den arena, som handler om personlig udvikling, wellness og coaching. Men desværre er der mange, der hyperventilerer af angst over at skulle gå ind på et felt, der ikke lader sig spise af med tre åndelige love og et lovsangskor. Selvudvikling er derfor i vid udstrækning noget, som konsulentfirmaer og kanindræberkurser tager sig af, mens kirken hænger salmenumre op. Halleluja, siger jeg bare.

At være »off beat« som kristen

Hvorfor skulle målet med kristne rockkoncerter være at vise, at de kristne er på »beatet«, som du skriver? Jeg synes, at alle genrer kan bruges til at formidle evangelium. Dét må da være målet, frem for at skulle give kristne et bedre »brand«. Jeg vil blæse en blomst på, om jeg som kristen regnes for at være på beatet. Faktisk vil jeg mene, at kristne i langt højere grad burde være »off beat«. Netop i dag hørte jeg om en engelsk undersøgelse, der havde påvist, at overvægtige mennesker udleder mere CO₂ end andre mennesker. Dels fordi de fiser mere, dels fordi de kører mere i bil. Tonen var ikke til at tage fejl af: Måske er de fede mere skyldige end alle os andre? Her kunne kirken med sindsro gå imod sundhedsstrømningen og lancere gudstjenester under parolen: »Er du fed? Så gå i kirke. Her kan du fise i fred«. Ja, måske er det lidt plat, det indrømmer jeg. Men verden trænger til en gevaldig opsang og til at blive sagt imod med alle de ulækre budskaber om botox og berømmelse, lotteri og liberalisme, som vælter frem. Og her kunne sange og budskaber, der vækker, nok være en god idé. Og så kan vi så bagefter følges hen i fitnesscentret.

Hilsener!
Troels

»Heksen« er født frelst i et godt

[] Lone Møller-Hansen [] Lone Møller-Hansen

Selvom hun underskriver sig som »heks« og ligner én, tror hun ikke på hekse. Dannie Druehyld opfatter sig i stedet som modbillede til forbruger-kulturen, naturens beskytter, og så siger hun, at hun er »født frelst i et godt baptisthjem«.

»Det startede med øko-feminisme for 40 år siden. Øko for økologisk – feminisme giver sig selv. Vi var modbilleder, fordi vi gik imod materialismen og tilbad Moder Jord. Frelse handler nemlig ikke kun om det enkelte menneske, men om fællesskabet – og hele skaberværket.«

Howdan blev hun »heks«?

»Vi var en flok kvinder, som flyttede til Femø. Vi var alle blevet kaldt hekse af andre mennesker, én havde et moder-mærke, en anden var stemplet, fordi en ravn overværede hendes fødsel, og for mit vedkommende har jeg altid været anderledes.« Dannie var ikke ret gammel, da hun første gang blev kaldt heks på grund af sin medfødte skæve ryg og sit røde hår.

Miljø-forkæmper

Nu bor Dannie Druehyld i udkanten af Rold Skov og lever som skuespiller og historie-fortæller. Hun tror ikke på det overnaturlige, siger hun.

Altting handler for hende om natur og miljø. Hun er politisk aktiv, er med i et klima-panel og har sat sig meget ind i

CO₂-balancen og har ideer til, hvordan man kan få folk til at spare på strømmen. Hun er også meget kritisk overfor moderne landbrug. På sine egne syv tønder land har hun set, hvordan naboens overgødsning på få år har fjernet 90 pct. af de plantearter, hun havde. Hun kender dem alle, hvad de kan bruges til og smager af.

»Jorden er hellig, guddommelig. Vi er sat til at pleje den, det er det kvindelige aspekt. Vi har i ligestillingens navn opført os som mænd og hersket over jorden. Vi har ikke haft respekt for skaberværket og har derfor forgiftet det.« Feminismen fornægter sig ikke, men hun har da været så meget sammen med en mand, at hun har en datter.

»En dames alder ...«

Dannie er født »for over 60 år siden« – og voksede op i Købnerkirken på Amager, hvor hendes mor stadig kommer trofast. »Jeg er født frelst i et godt baptisthjem« skrev hun i et læserbrev til de kristne, som for nylig forsøgte at frelse hende. Men hun hverken tror på frelse eller fortabelse i den gængse,

kristne forståelse. »Jeg er ikke religiøs, for jeg tror ikke på regler og dogmer. Jeg er nok mest buddhist, men tager det bedste i alle religioner ... Jeg går kun i kirke til begravelser.«

Allerede på dette tidspunkt i samtalen er det klart, at Dannie hverken kan eller vil rummes i sin barndoms baptistkirke. Men hun er godt kendt i Bibelen, og har stor respekt for Knud Wümpelmann, der var hendes barndoms præst. »Han var en stor mentor. Jeg har fortrudt, at jeg ikke lyttede mere til ham, men jeg var så fuld af oprør.«

Enorm tryghed

»Der var en enorm tryghed i at vokse op i et kristent hjem. Men himlen opfattede jeg som en endeløs kirkekaffe med hvidklædte damer, der tog mig i at snuppe småkager. Så allerede som tre-årig bestemte jeg, at jeg hellere ville i Helvede.«

Hun fattede snart, at kristendommen måtte være mere end frelse og fortabelse. Det handlede om at efterfølge Jesus. »Så jeg hverken stjal eller løj. Jeg var nok den sidste jomfru, da jeg kom på højskole i Tølløse. Men jeg kom i konflikt med min tro, for jeg mente oprigtigt, at det vigtigste var at give til de fattige, og jeg syntes, at i kirken handlede det mere om, hvad man måtte og ikke måtte. Så jeg er aldrig blevet døbt. Men

Dannie og hendes hund, Alma.

Det med feminismen har stadig fat i Dannie; Hun har et lille alter med Maria-ikoner i stuen.

baptisthjem

*Dannie på bare tæer
i anemonerne i april.*

jeg har haft dybt åndelige erfaringer med Jesus, som jeg tror, er en reinkarnation af Buddha.« Altså igen ikke gængs kristen tro!
Men hun tror på mirakler! For tre år

siden sad hun i kørestol pga. sin ryg. Nu går hun omkring og sidder på hug i sin lænestol, »det er bedst for ryggen« ... En særpræget kvinde!

»Og du, du er en rigtig kvinde,« siger hun til afsked. Jeg ved ikke, om det var en kompliment. ■

Fakta

En gruppe præster fra Aalborg, heriblandt baptistpræsterne Chresten Eskildsen og Lars Midtgaard fra Bethelkirken, har for nylig advaret mod Dannie Druedyld. I dag siger de, at de ikke ønskede den mediestorm, som det blev til.

Større spændvidde

[☰] Alice Sprotte [☑] Lone Møller-Hansen, Charlotte Thaarup

Danske baptistpræster var den 23. - 27. marts på konvent i Prag med præster fra Missionsforbundet og Metodistkirken i Danmark. Her fortæller to præster om deres oplevelse af det »udvidede« fællesskab.

Hvordan oplever du at være på præstekonvent?

Tine: Det er mit første præstekonvent i det hele taget. Men jeg er altid klar på noget fælles. Det giver nogle andre muligheder – f.eks. med hensyn til undervingen, som jeg er meget positivt overrasket over. Der er plads til fordybelse og til at reflektere over sin praksis. Vi er en meget lille kreds i Metodistkirken med tætte forbindelser. Det kan være nemmere at snakke om nogle ting med kollegaer fra andre kirkesamfund. Vi er i den samme situation grundlæggende – vi kan dele det at stå i en menighed. Det er også opmuntrende, at vi er flere kvinder.

Jesper: Jeg synes, det har været dejligt at være sammen med andre kollegaer. Jeg synes, det hjælper os til at få nogle bredere perspektiver. Vi har det som regel godt sammen som baptistpræster, men måske bliver det også lidt snævert. Så hjælper det at være sammen med andre kirkesamfund. Der er nogle ting, vi oplever ens. Der er andre ting, vi grundet vores historie ser forskelligt på. Jeg har en oplevelse af, at der

er en åbenhed, og vi har lyst til at snakke med og høre på hinanden.

Har du fået nye venner fra de andre kirkesamfund?

Tine: Jeg havde i forvejen nogle gode bekendte fra de andre kirkesamfund. Jeg har haft glæden af at dele udfordringer og glæder i tjenesten. Jeg oplever, at der er en fortrolighed og fordybelse, fordi vi er i samme båd. Vi er så mange, at det er svært at pleje gamle interesser – og samtidig lære en masse nye at kende. Men det er en fordel i forhold til at »netværke«, at vi har hilst på hinanden.

Jesper: Jeg har fået snakket med en del. Jeg kendte nogle stykker på forhånd. Jeg har ikke sådan knyttet stærke bånd, men jeg har snakket med nogle stykker fra andre kirkesamfund, der også er i Nordjylland. Det oplever jeg som berigende.

Hvad mener du, vi kan lære af hinanden – har du selv lært noget?

Tine: Her er en større spændvidde, når vi er sammen på tværs. Uanset om vi er enige

» Vi må ikke lukke os om os selv. Det gælder også for menighederne. «

– Jesper Lundegaard

» Vi kan fordybe os i hinandens historier – vi skal ikke opløses i hinanden. «

– Tine Gjessø

Jesper Lundegaard er 45 år og fra Baptistkirken. Han har været præst i Vrå Baptistkirke siden sommeren 2008.

eller ej, så er det godt, at der er forskelligt sprog for tingene. Jeg er ikke sikker på, at diskussionen havde flyttet sig så meget, hvis vi kun var os selv. Jeg har fået udfordringer til min tænkning og praksis. Når jeg skal forberede min næste gudstjeneste, så vil de ting, vi har snakket om her, være nærværende.

Jesper: Det, vi lærer, er at samtale med hinanden. Jeg synes, at samtale i det hele taget er en rigtig vigtig ting. Jeg får en åbenhed overfor andre med herfra. Vi lukker os ikke om os selv. Vi låser os ikke bare fast på, at vi er baptister – og sådan

På rundvisning i Prag.

Tine Gjessø er 40 år og fra Metodistkirken. Hun har været præst i Odense siden september 2008, og er derudover engageret i Metodistkirkens Ungdomsforbund.

er det. Det gælder også for menighederne – at vi ikke må lukke os om os selv.

Hvad tænker du om fremtidigt samarbejde?

Tine: Jeg bilder mig ind, at jeg er helt åben. Men i praksis vil der være nogle udfordringer.

Det er gavnligt at starte på lederplan. Vi har også samtalen i vores børne- og ungdomsforbund. Vi skal begynde et sted – og lade samtalen foregå. Det er meget vigtigt at møde andre på forskellige måder og lade de personlige kontakter vokse.

Omvendt kan jeg også være lidt protektionistisk over for det, vi har opnået i vores eget kirkesamfund. Vi kan på forskellig vis nå forskellige mennesker som forskellige kirkesamfund.

Jeg oplever i denne gruppe en respekt for det, jeg er. Jeg gider ikke slås med andre kirkesamfund.

Tine Gjessø smager på de lokale knødel.

Der er mange fordele ved at samarbejde. Vi kan styrke vores vision for, hvad vi vil i Danmark og blive mere bevidste om, hvem der gør hvad. Jeg oplever det ikke som et skisma, at vi er forskellige kirkesamfund. Det er en rigdom. Vi kan fordybe os i hinandens historier – vi skal ikke opløses i hinanden.

Jesper: Jeg håber på, at et fremtidigt samarbejde bliver bredere. Jeg har det helt fint med, at vi starter her. Jeg har ikke et ønske om, at vi nødvendigvis skal være én stor kirke. Vi kan måske hjælpe hinanden med nogle ting, som gør det nemmere at fokusere på det, vi gerne vil bruge krudt på. Jeg ser det også som en styrke, at vi har vores forskellige særpræg – men lad os samarbejde på kryds og tværs. Vi skal ikke være så bange for hinanden. Der kan være noget sundt og godt i at komme på besøg hos hinanden. ■

MENINGEN

[≡] Henrik
Kristiansen
Per
Bækgaard

Hvad kan være bedre end at være anledning til andres glæde? Det er fantastisk at få lov til at tænde lys i et andet menneskes øjne. Måske sker det, fordi det lykkes at sige de rigtige ord. Det kan også være gennem praktisk handling, eller måske bare ved at være til stede på rette tid og måde.

Og oplevelsen knytter sig ikke alene til de helt store, altomfattende forandringer fra mørke til lys eller fra død til liv. Der kan også være tale om små lysglimt, der kortvarigt lyser op. Både fordi et godt øjeblik ikke kan vende dårligt tilbage, og fordi også de små lysglimt lagres i sind og krop og bygger mennesket op.

Ofte er det ikke planlagt, når vi sådan bliver anledning til menneskers glæde. Vi havde ikke selv set det komme, og først bagefter indså vi, hvad vi havde haft del i. Men at indsatsen ikke var planlagt, bliver glæden ikke mindre af – hverken den andens eller min egen.

Alligevel er det godt også at have viljen med, altså helt bevidst at ville de andres glæde. Det er godt, hvis det er den indfaldsvinkel, vi møder andre mennesker med: Hvordan kan jeg i denne situation være med til at bygge den anden op, så han eller hun folder sig ud og bliver i stand til at glædes over livet?

Skal vi øve os i at møde andre mennesker på denne måde, så er der en øvelse, som er god at gøre sig. Vi skal øve os i at møde andre mennesker med respekt. Ethvert menneske indeholder meget, som burde aftvinge os respekt, og det er det første vi må fokusere på. Kan vi ikke få øje på noget, skyldes det ikke den anden, men øjnene der ser.

Som et led i denne respekt-øvelse er det ofte en hjælp at sige til sig selv: Jeg kender ikke andre menneskers historie til bunds. Der er altid kroge og hjørner af andre menneskers liv, som vi ikke kender til – og måske er netop de ukendte sider af den største betydning. Derfor er det også udelukket at bruge sig selv som målestok i sammenligning med andre: Vi kender dem simpelt hen ikke godt nok.

Når jeg tænker efter, så sker det meget ofte, at min dagsorden i mødet med andre mennesker er en helt anden end glæde. Og hver eneste dag glemmer jeg, at jeg aldrig kan kende andre mennesker til bunds, og at min evne til at bedømme dem derfor er yderst begrænset. Og dagligt forsømmer jeg at vise mine medmennesker den respekt, de fortjener.

Sådan er jeg – men det er ikke meningen. ■

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635